

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

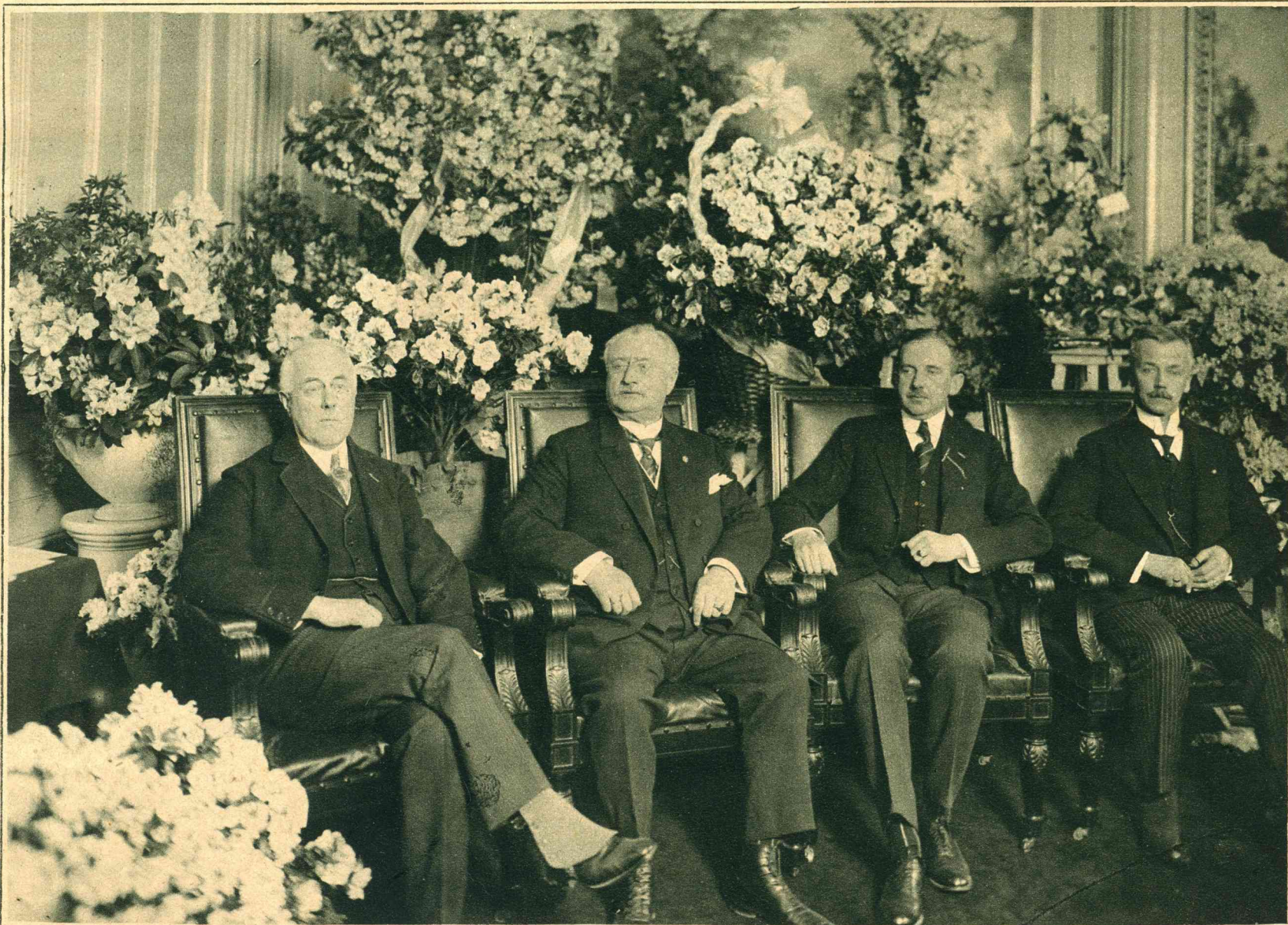
Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

Ter gelegenheid van het eeuwfeest der Ned. Handelsmaatschappij, waarover wij in ons vorig nummer reeds uitvoerig konden berichten, werd door den voorzitter met de directeuren Zaterdagochtend een receptie gehouden, waar vele hartelijke woorden werden gesproken en fraaie geschenken aangeboden, alle bestemd ter versiering van het in aanbouw zijnde gebouw der Maatschappij. Het aantal schitterende bloemstukken dat de fraaie salons, die tot directiekamer en vergaderlokalen voor de directie en de commissarissen dienen, vulden, was enorm. Wij geven hier een foto van de recipieerende directieleden. Van links naar rechts: J. Bierens de Haan, dr. C. J. K. van Aalst (voorzitter), mr. J. C. A. Everwijn Lange en mr. F. A. Abbing. Het vijfde directielid, F. P. J. Vesper, was wegens ziekte verhinderd aanwezig te zijn.

Gordijnen opmaken. Modelwasscherij

DE *Lelie*
Wasscht, bleek en lichte

over het Y.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

QUICKER THAN QUICK

OPPERSEN - ONTVLEKKEN
CHEM. REINIGEN - VERVEN
KEEREN - REPAREEREN
GUMMI-KLEEDING REPARATIËN
ONZICHTBAAR STOPPEN

TELEFOONNUMMER 45341
6 GRAVENSTRAAT 6

Adverteert in „De Stad”!

GELUKKIG

hij, die kan zeggen een positie in de Maatschappij te bekleeden, waarmede hij tevreden is en die genoeg verdient, dat hij zich behoorlijk kan roeren en zijn kinderen voldoende kan laten leeren, om in den zwaren levensstrijd het hoofd boven water te kunnen houden.

Behoort gij nog niet tot hen? Zijt gij er nog altijd niet van bewust, dat ook in U goede krachten schuilen? Weet gij niet, dat ge U met een beetje goeden wil aardig kunt opwerken?

Wij weten het wel en zijn er van overtuigd, dat ge meer kunt worden, dan ge thans zijt. Wij doen de sluimerende krachten bij U ontwaken en leiden U op den weg naar het succes. Duizenden twijfelmoedigen zijn door ons tot flinke mannen en vrouwen gevormd. — Schrijf nog heden aan de grootste Correspondentieschool ter wereld en U ontvangt gratis alle inlichtingen.

Bureau „Wetenschappelijk Nieuws”
Leliegracht 30, Amsterdam
L. WIERTS, Directeur.

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Griep Influenza
Verkoudheid | Rheumatiek
Hoofd- en Zenuwpijn

Jogal scheidt sterk het urine-zuur af en gaat zodoende direct naar de bron der pijnen. Uitstekend werkend tegen slapeloosheid. Door vele Doktoren en Klinieken ten zeerste aanbevolen. Bij alle Apothekers en Drogisten verkrijgbaar à f 0.80 en f 2.— Imp. A. J. AMEYE, A'dam.

Weg met de waschvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
Gummi en Celluloid
Boorden, Fronts, Manchetten, Verpleegsterboorden en manchetten, Halfhemdjes voor oude heeren enz.

zijn alleen met koud water af te wassen, jaren te dragen, van het beste linnen strijkt niet te onderscheiden, met knoopsgatenversterking voorzien en nemen beslist geen vuil aan.

Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

H. SCHEUERMANN & CO
VERTEG: ICA - DRESDEN
AFD. KINOMATOGRAFIE

AMATEURKINOHUIS

SPEC. FILM VERHUUR
VOOR PARTICULIEREN
KERKSTRAAT 148. TEL: 34316

DANKBETUIGING.

Ondergeteekende betuigt hiermede zijn oprechten dank aan de Directie van „De Stad Amsterdam”, voor de onverplichte
Uitkeering van f 45.—
voor het aan hem overkomen ongeval, waardoor hij zijn rechterduim heeft verloren.
J. LE CLERCQ,
v. Ostadestraat 271^{II}, A'dam.

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN van alle soorten Platen. Grootte sorteering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

A. H. LEMARCHAND
MEUBELMAKER
Nassaukade 304^a - A'dam
Aparte Modellen
Gewone Prijzen

GEBR. PRINS- OPTICIENS
TELEF. 35727.
KERKSTRAAT 52 1/2 LEIDSCHESTR.
FILIAAL: TOLSTRAAT 93, b/d v. WOUSTR.

Goede en goedkope adressen voor
AMERIKAANSCH OPTIEK

Recepten H.H. Oogartsen worden binnen enkele uren uitgevoerd.

BLOM'S
BEDDEN
MAGAZIJN
WIEGEN
GROOTE
SORTEERING
TEL. 29520
FERD. BOLSTR. 18
Onze RECLAMEWIEG
prachtvol opgemaakt f 19.75
Pitriet wieg volgens model
prima garneering - 36.—
Groote sorteering Wiegendekens en
Luiermanden. - Hospitaalfinnen f 1.10.

Corona-Bonbons zijn fijn van smaak

MATH. VAN DE GRAAF
FIRMA J.W.J. VERMEIJ
VARKENSSLACHTERIJ
MET
ELECTRISCHE WORSTBEREIDING
SPECIALITEIT IN
FIJNE VLEESCHWAREN
TELEFOON NOORD 9033
Assendelftstraat 3 - AMSTERDAM
BEZORGING DOOR DE GEHEELE STAD

Bensdon's Robbies
Fijne Melkchocolade met Zuidvruchten

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op DE STAD AMSTERDAM à f 1.62⁵ per drie maanden 1) f 0.12⁵ per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGACHT 131

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

BLAUW-WIT—STORMVOGELS 1—2.

Het is den Amsterdammers niet mogen gelukken de IJmuidenaren te slaan en zodoende de spanning er nog enkele weken in te houden. Met 2—1 wonnen Stormvogels den wedstrijd en hiermede het kampioenschap van Afd. II. De Blauw-Wit-doelman in actie bij een IJmuider aanval.

STADSNIEUWS

L. Chrispijn Sr., die den 9den dezer zijn 50-jarig tooneeljubileum herdenkt. Hoewel tegenwoordig in Rotterdam wonend en werkend, is hij toch lang genoeg in Amsterdam werkzaam geweest en heeft hij daar zooveel voor het tooneel gedaan, dat zijn portret hier niet mag ontbreken. Chrispijn wordt dit jaar 70 jaar.

Den 10den April hoopt Jos. Orelia den 70-jarigen leeftijd te bereiken. Hoevelen zijn er niet, die met ons Orelia in zijn glanstijd in den Parkschouwburg hebben bewonderd, toen hij daar onder De Groot en V. d. Linden zijn triumpfen vierde? En spreekt het niet van zelf, dat die allen ook nu aan den man, die hen toen deed genieten, zullen terugdenken? Wij geven hierboven zijn portret, naar een penttekening van J. v. Linden Jr.

C. N. Hin, de bekende Haarlemsche zeiler, die door het Koninklijk Verbond van Nederlandsche Watersportverenigingen is aangezocht om ons land bij de VIII Olympiade te willen vertegenwoordigen in den Jollenwedstrijd, die van 10 tot 15 Juni te Meulan zal worden gehouden.

Louis Chrispijn Sr. als de nar in Koning Lear, waarin hij steeds groot succes gehad heeft.

Een kijkje van de tentoonstelling voor slechthoorenden, gehouden naar aanleiding van het 12½-jarig bestaan der vereeniging van slechthoorenden.

Om heel Amsterdam heen te jagen... Dol fantastisch, idioot lachwekkend, griezellig spannend, tot het eind verrassend en daarbij... geestig. Waarachtig geestig. Als dat van een tooneelstuk wordt geschreven door een blad dat anders niet zoo heel gauw met een tooneelstuk tevreden is, n.l. *De Tijd*, dan mag men ook aannemen dat het iets bijzonders is. En dat is het Amerikaansche stuk „De zeven sleutels van Baldpete”, dat de schrijver George M. Cahan noemt een geheimzinnig, melodramatisch blijspel, dan ook. Hierboven een tweetal tooneelen uit het eerste bedrijf. Links: Ben Groeneveld, C. v. Kerckhoven Jr., Julia de Gruyter en Willy Haak; rechts: C. v. Kerckhoven Jr., Truus Spitz en Dom de Gruyter.

GEMENGD NIEUWS

Voor de vierde maal is deze week de beurs geopend, die de Dameskroniek telken jare houdt. Dat er bij de dames liefhebberij bestaat voor deze beurs blijkt wel uit bovenstaande linksche foto, die de lange rij dames weergeeft, die voor de officieele opening voor den ingang stonden om binnengelaten te worden. Rechts: Een overzicht der tentoonstelling.

Blauw-Wit—Stormvogels 1—2.
Het moment waarop Ferwerda voor Blauw-Wit het tegenpunt maakte.

Schindeler in actie. De doortastende Stormvogelsvoorhoede bezorgde hem veel werk.

De Blauw-Wit-voorhoede in strijd met de Stormvogelsverdediging.

De Blauw-Wit verdediging in actie tijdens een hoekschop op hun doel.

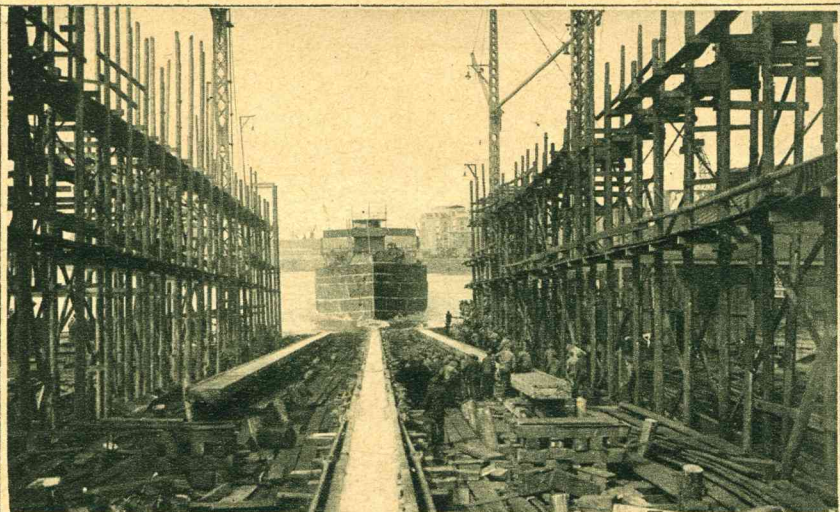
STADSNIEUWS

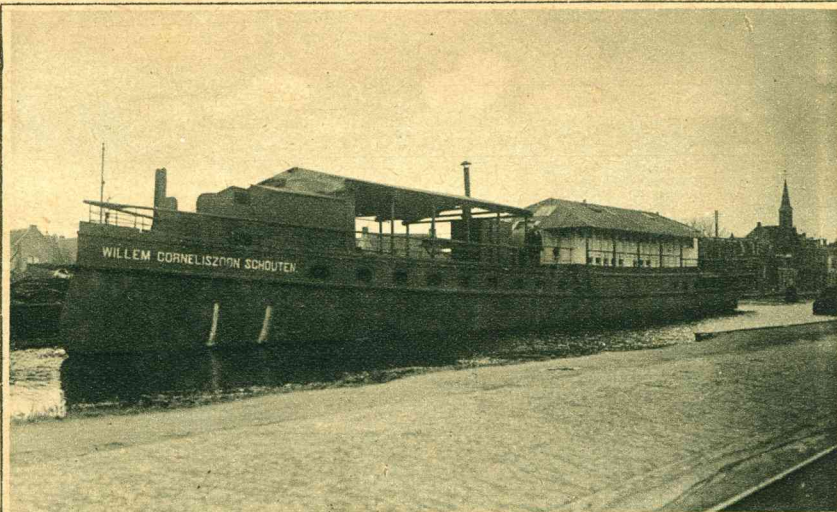
Zaterdagmiddag is door wethouder Wibaut een gedenksteen onthuld in 'de Cooperatiestraat (plan Zuid) ter nagedachtenis van P. L. Tak. Links: de plechtigheid der onthulling, waarbij de wethouder het woord voert; rechts: de gedenksteen na de onthulling.

Op deze bladzijde geven wij nog, in aansluiting aan de foto's op de middenpagina's, een fraaie kiek van het Koninklijk bezoek aan Amsterdam: Een overzicht van de menigte die zich in de Kalverstraat en op het Spui had opgesteld, toen H. M. zich voor haar bezoek aan Arti door de Kalverstraat naar het Spui begaf.

De te waterlating van de „Julieta" van de werf der Ned. Scheepsbouw Mij. De Julieta is een stalen tankschip van $\pm$ 2300 tons dat voor Engelsche rekening gebouwd werd. Het schip verlaat de werf.

De Willem Cornz. Schouten, die het vorige jaar nog als opleidingsschip voor onder-officieren te Hoorn lag, is door het departement van Marine verkocht en ligt nu te Diemen. Om tot woonschip te worden omgebouwd?

HET JUWEEL

Toen Marie drie dagen bij ons in dienst was, waren m'n vrouw en ik een en al verrukking. Zij was in één woord een juweel. Zij was een tweede-meisje, zooals men er zelden in z'n leven een ontmoet — zij was de herleving van een uitgestorven type: netjes, vriendelijk, werkzaam, betrouwbaar — en dat alles voor driehonderd gulden per jaar plus waschgeld.

"Nou heeft ze toch alles omgewasschen en er is nog geen stukje gebroken," zei m'n vrouw met een stem, die trilde van ontroering. "En vanmiddag heeft ze, heelemaal uit eigen beweging, het zilver gepoetst. Ze zei, dat ze het prettig vond!"

"Ze was van ochtend al om zes uur op," zei ik. "Ik was net wakker en ik hoorde haar naar beneden gaan."

"En ze kan zoo goed opschieten met Anna!"

"Anna, ons keukenmeisje, kon anders nooit met andere meiden overweg en vijf voorangsters van Marie waren al om haar weggegaan."

"En ze doet de dingen al eer je er om vraagt," vervolgde m'n vrouw haar loflied. "Nou heeft ze bijvoorbeeld, al je schoenen al gepoetst."

Ik schudde het hoofd.

"Het is al te mooi. Het is onnatuurlijk. Zó'n meisje kan niet lang in 't leven blijven — dat soort is bestemd om vroeg te sterven."

"Nou," zei m'n vrouw, "maak je daar maar niet ongerust over. Lang blijft ze hier toch niet."

"Waarom niet? Heb je haar niet 't loon gegeven, dat ze vroeg? Is ze geen dikke maatjes met Anna? Is er niet genoeg werk, dat ze prettig vindt? Heeft ze niet genoeg uitgaansdagen?"

Mijn vrouw knikte.

"Nou dan?" riep ik triomfantelijk.

"Ja maar, we wonen hier zoo afgelegen, wel een uur ver van de dichtstbijzijnde bioscoop. En ze heeft heelemaal geen kennis. Zoo'n meisje wil toch wel eens uitgaan. Had ze hier maar 'n vrijer!"

Toen kreeg ik een schitterenden inval.

"Ik zal er haar een bezorgen!"

"Jij?"

"Ja, luister: Weet je wel die Hendrik, die bij Van Megen in den tuin werkt? Hij is er maar drie dagen in de week en onze tuinman zinspeelt er nu en dan op, dat hij best wat hulp zou kunnen gebruiken. Ik zal Hendrik voor drie dagen in de week aannemen en dan zullen we eens zien, hoe dat werkt."

Het werkte uitstekend. Hendrik en Marie waren dadelijk de beste maatjes, en den eersten Zondag den besten gingen ze samen uit.

Zes weken lang ging alles uitstekend in huis en tuin. Toen zei Marie ons den dienst op.

Mijn vrouw en ik waren verpletterd. Vergeefs smeekten we haar te willen blijven. Vergeefs boden we haar opslag. We vroegen haar of we haar dan niet goed behandeld hadden. Schreiend bekende ze ons, dat ze graag bij ons was, maar dat ze gaan moest. De reden wilde ze ons niet zeggen.

Toen Marie ons vaarwel kwam zeggen in de huiskamer, zei m'n vrouw:

"We zijn zeer tevreden over je geweest, Marie en ik geloof, dat je over ons ook niet te klagen hebt gehad. Zou je ons nu niet willen zeggen, waarom je heen gaat?"

Toen zei Marie verlegen:

"M'n aanstaande, ziet u —"

"Hendrik?"

"Neen, m'n aanstaande is korporaal, maar nu Hendrik hier werkt, is hij jaloersch geworden en hij wilde dat Hendrik hier vandaan moest, of ik — nou, en ik kon Hendrik z'n

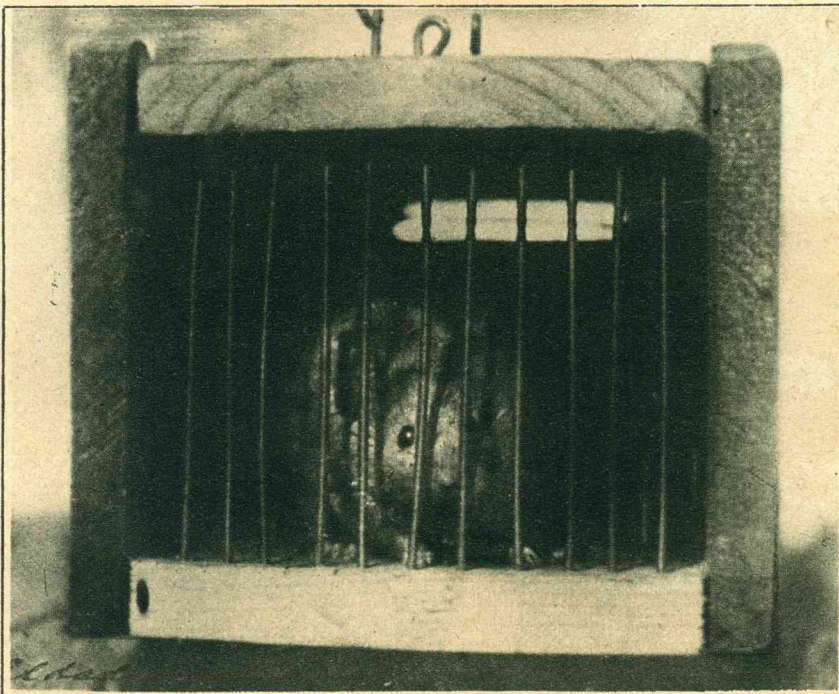
DE MODERNE TOILETJES!

"Hola! Ka!" sprak mijnheer,
"Daar betrap ik je weer.
Ik moest het zoo vaak je al zeggen.
Als je schoonmaken moet,
Voor de weerga! doe 't goed
En laat toch je verstand overleggen."

Zie je een spinneweb, zeg,
Als de drommel, veeg 't weg!
Zulke dingen moest jij toch wel weten!
'k Veegde straks van den stoel
Weer zoo'n web! 'n vuile boel!
'k Heb het woest in de kachel gesmeten!"

Kaatje licht en ze zegt
Met d'r hoofdje heel recht:
En ze wrijft de manchets van haar mouwtje,
"Maar mijnheer! — och, dat ding,
Dat de kachel in ging,
Was... het nieuwe toilet van mevrouw!"

M. B.

Een typisch kiekje van het kleine knagertje dat het ons thuis zoo lastig kan maken. Niets is veilig voor hem, behalve vaak het spek dat men voor hem in de val heeft gelegd. Maar deze heeft zich toch laten snappen en zal zijn snoeplust wel met den dood moeten betalen. Arm klein muisje!

betrekking toch niet afnemen en ik kreeg gemakkelijk genoeg weer 'n andere..."

M'n vrouw keek me aan, of ik van alles de schuld was. Tien minuten later gaf ik Hendrik z'n ontslag. Het was wel te laat, maar 't gaf me toch eenige voldoening.

A. M. B.

De Koekoek

"Koekoek! Koekoek!"

"Hoor hem, den klaplooper! Wat 'n vogel, hè — je weet toch, dat hij z'n eieren in het nest van andere vogels legt?"

"Onzin!"

"Heelemaal geen onzin. Het is absoluut zeker. Ik heb zelf een jonge koekoek gezien in 'n musschennest. De koekoek bouwt geen nest."

"En ik heb eens een koekoek gezien met 'n strootje in z'n bek; wat zou die daar dan mee gedaan hebben?"

"Weet ik niet, maar wel weet ik, dat hier te

HET SPRINGTOUW.

Ze waren aan het touwtje springen, vier kleine, vieze achterbuurtmeisjes en een 'n beetje netter, met 'n mooien strik in 't haar en een schoon boezelaartje over 't eenvoudig jurkje. Een die er klaarblijkelijk niet hoorde, kind van een aan lager wal geraakt kantoorheertje, dat uit armoe deze buurt tot woonplaats had gekozen. Die met den strik was eigenares van het springtouw en de vier anderen "konden het wicht niet uitstaan" maar speelden met haar om der wille van het springtouw.

"Seve swarte swane swomme in de..."

"Af!" riep een die draaide en wierp de kleine, die de swarte swane niet naar de "soele suiderzee" had kunnen brengen, het touw toe.

"Seven swarte swane" af.

"Hè, nou al! la me nog een keer. Die flauwe Mien draait zoo slap."

"Nou feruit dan maar!"

Weer springt ze opnieuw en brengt de zwarte zwanen bijna naar de zee.

"Nou ben je echt af en Mien is aan de beurt."

Mien is 't kind met den strik.

Ze springt kwiek, haast elegant, brengt het liedje ten einde, begint opnieuw, in 't geheel niet Amsterdamsch de "zeven zwarte zwanen" meezingende, maar ze raakt buiten adem en opeens laat een, die draait en jaloersch is, het touw schieten, 't slaat om haar voetje en ze valt.

Net komt 'n wielrijder 't straatje uit en tegen het onverwacht vallende meisje aan.

De wielrijder, een jongmensch van even twintig, helpt het huilende kind op, de vier andere meisjes schelden voor al wat mooi en leelijk is, maar hij stoort er zich niet aan, bekijkt het knietje dat 'n beetje geschaafd is, strijkt eens over het haar met den mooien strik en vraagt:

"Is 't al over, kleintje?"

"Ja meneer. Dank u wel!" zegt Mientje en tracht door haar traantjes te lachen, maar de knie doet werkelijk pijn, dus lijkt het lachje op een zonnestraal als 't regent.

Stil stopt hij Mien een dubbelte in de hand.

"Nee, dat mag ik niet aannemen van moe," zegt Mien.

"Nou, dan breng ik je even thuis op me fiets en zal moe je knie gauw afwasschen en een beetje verbinden."

De jongen zet het meisje op zijn fiets en brengt haar thuis.

"Wat 'n stom element, om dat duppie niet aan te pakke. We hadde der met zen alle zuurtjes voor gekoch!" zucht een van het viertal.

Dan vervolgen zij hun spel, met het touw dat Mien heeft achtergelaten. "Seve swarte swane..."

T. L.

lande koekoeken hun eieren leggen in de nesten van andere vogels."

"Alle koekoeken zeker niet. Ik wed met je om honderd pop tegen tien, dat er in ons land een massa koekoeken zijn, die géén eieren in andere vogels hun nesten leggen! Aangenomen?"

"Ik wed niet, als ik zeker weet, dat ik winnen zal!"

"O, krabbel je terug?"

"Geen kwestie van! Als je met alle geweld verliezen wil, vooruit dan maar. Maar tien tegen tien!"

"Geef maar op mannetje! Ik heb de weddenschap gewonnen! — Of denk jij, dat de mannetjes-koekoeken ook eieren leggen in vreemde nesten?"

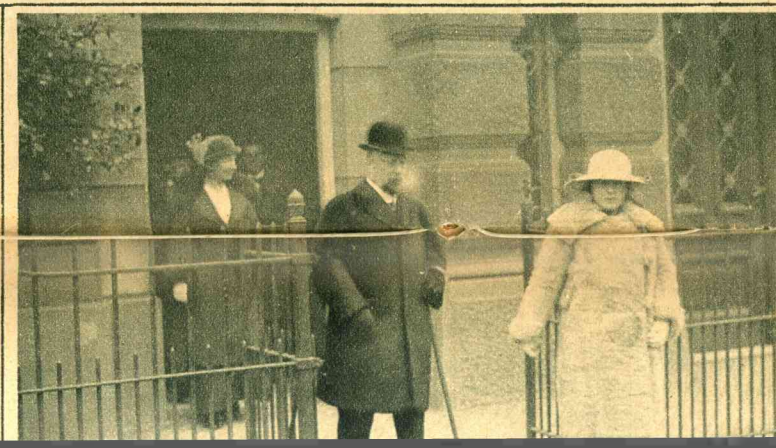
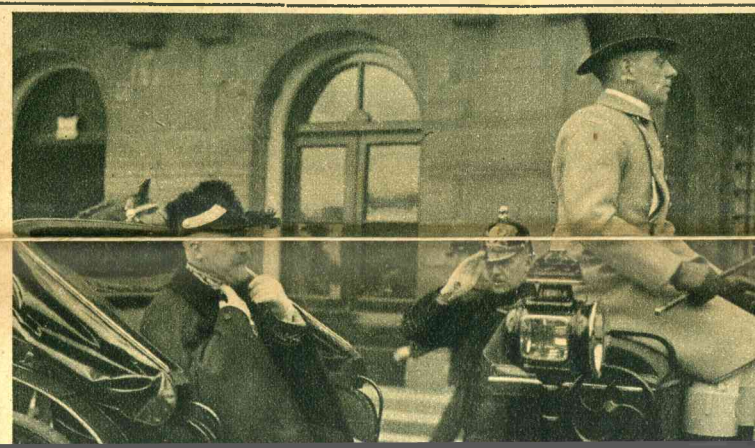
HET KONINKLIJK BEZOEK AAN DE HOOFDSTAD

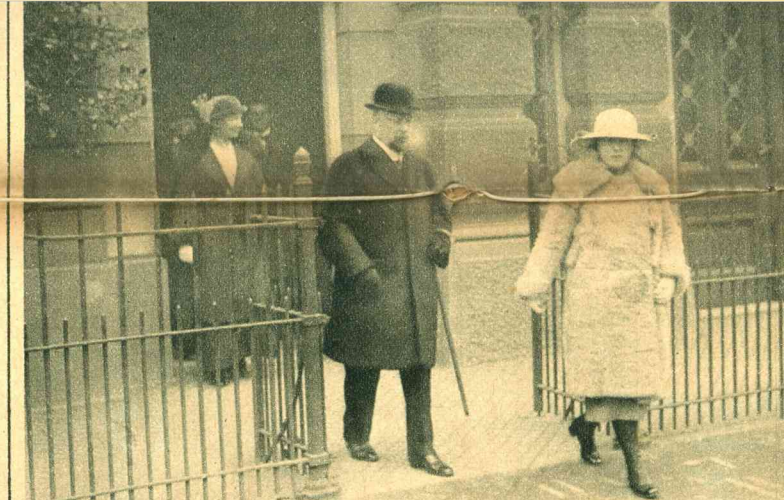
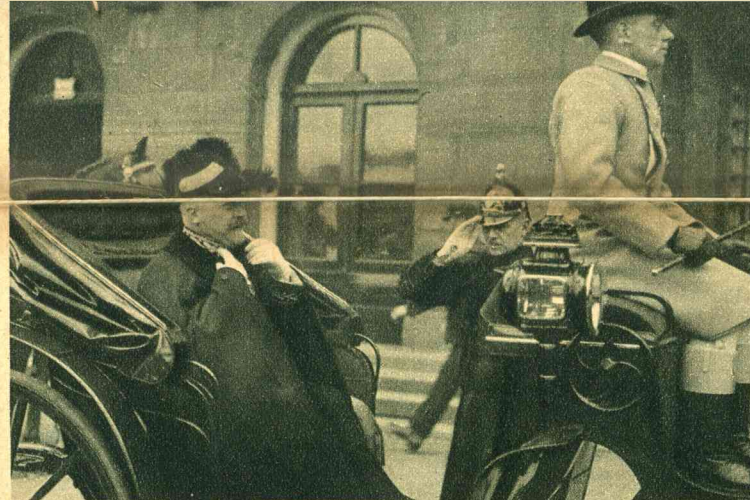
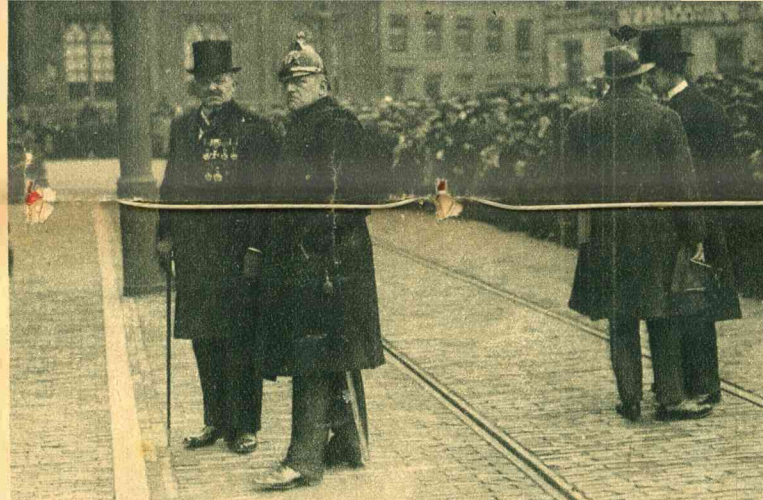

Het bezoek der Koninklijke familie aan onze stad, die jaarlijks terugkeerende gebeurtenis, geeft ons aanleiding onze middenpagina's ditmaal aan onze Koninklijke familie te wijden. Allereerst geven we hierboven, links: de aankomst van H. M., Prins Hendrik en de Prinses aan het Centraal Station; midden: de traditioneele begroeting op het Paleis-balkon en rechts: een kiekje van een der rijtoeren, genomen op het oogenblik dat het Tesselschade-ziekenhuis werd gepasseerd.

Hierboven een foto van den Dam waar duizenden ter begroeting der Vorstelijke gasten aanwezig waren.

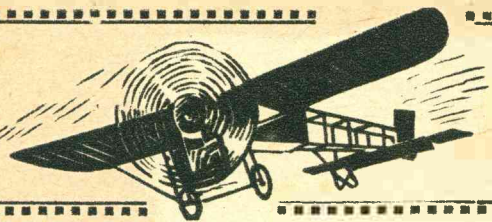

Links: een foto van de mannen die tijdens het bezoek voor de goede orde moeten zorgen; Hoofdcommissaris A. J. Marcusse (met hoogen hoed) en de inspecteur van het Voerwezen, Bakker; midden; Burgemeester de Vlugt in gesprek met inspecteur Bakker; rechts: terwijl de Koningin door audiënties aan het Paleis was gebonden, werd door Prins Hendrik met Prinses Juliana een bezoek gebracht aan Artis. Men ziet hier de beide vorstelijke personen Artis door den aquarium-ingang weer verlaten.

Tenslotte nog een fraaie foto, genomen tijdens de rondwandeling door Artis.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

DERDE HOOFDSTUK.

STEVEN GLADDICE VAN „DE AREND”.

Tot ver in de omstreken van Excombe werd er gesproken over den gewelddadigen dood van den jongen man, die als Pat Dillon was herkend. Het nieuws daaromtrent was in een ommezien verspreid. De vliegmachines van den heer Ambler hadden, vóór de landing bij het kasteel, een wijden omweg gemaakt en blaadjes laten vallen over heel de omstreken.

Tegen den namiddag kwam een heele zwerm van reporters op het dorp af, want hun journalistiek instinkt zeide hun, dat er geen betere gelegenheid zou kunnen worden gevonden dan deze ontijdige dood van een zijner helpers, om iets meer aan de weet te komen betreffende het drijven van den fanaticus.

De krantenmensen werden, met eenige reserve, in het kasteel toegelaten, maar toen ze er eenmaal waren, werden ze er door den heer des huizes met de grootste welwillendheid behandeld.

Hij ontving zijn bezoekers in de zoogenaamde bibliotheek van Lord Honiton — een groot vertrek, dat meer aan sport-tropheeën, dan aan boeken gewijd scheen. Een opvallende jonge dame werd door hem voorgesteld als zijn dochter, Miss Calypso Ambler, terwijl hij den heer Leo Thyne als zijn gast voorstelde.

„Mijnheer Thyne is mijn voornaamste aide-de-camp in de door mij ondernomen campagne,” verklaarde hij. „Ik steun zoo zeer op hem, dat ik u, heeren van de Pers, zonder hem niet zou durven ontvangen. Mijnheer Thyne zal mij wel willen corrigeren, als ik mij misschien mocht vergissen.”

Ambler deed verslag van het weinige, dat betreffende den dood van zijn „lieven jongen vriend” bekend was en zei tevens een en ander over den drankbestrijdingskruistocht, waaraan hij zich wijdde. Zijn verhaal, bevestigd door Thyne was, woord voor woord, gelijk aan wat hij in het politiepouhuis had gezegd, in zooverre het Dillon's ongeluk betrof. Maar hij weidde nu uitvoeriger uit omtrent het onderwerp, dat hij in het bijzijn van dokter Learoyd, Tom en Busby, slechts even had aangeoerd. Het leek wel, of hij in dit contact met mannen van de pers een middel zag om zijn campagne te propageeren.

Hij verklaarde, dat hij een zeer rijk man was, zoodat hij zich de weelde van een stokpaardje kon veroorloven. Zijn heele leven had hij zich onthouden van sterken drank en nu, op zijn ouden dag, verlangde hij er naar, de wereld den grooten zegen te schenken, die bij hem zelf het gevolg was geweest van geheelonthouding. Hij had een plan gevormd, volgens hetwelk hij geheel Engeland zou bewerken.

„En Schotland, waar al de goeie whisky vandaan komt?” informeerde een der persmannen.

„En Schotland ook, en Ierland, naar ik hoop,” was het antwoord.

Hij verdiepte zich in details; met kinderlijke uitweidingen vertelde hij van het plan, dat hij gevormd had om zijn zienswijze in grooten kring te verkondigen. Hij had die groote moderne kracht, de overwinning van de lucht, voor zijn zaak te hulp geroepen. Hij was zoo gelukkig geweest een kring van toegewijde jonge vliegeniers om zich heen te verzamelen, die bij het beëindigen van den oorlog anders niet in de gelegenheid waren geweest hun beroep uit te oefenen. Het kasteel, dat hij, voor

zes maanden, van Lord Honiton had gehuurd, als eerste centrum kiezend, zouden zij naar Noord en Oost, naar Zuid en West vliegen, om het manna van drankverbod over de landen uit te strooien.

De reporterboekjes werden druk gebruikt maar de redenaar scheen weinig indruk te maken. Als de heer Ambler applaus had verwacht, moest hij wel teleurgesteld zijn. Zijn gehoor verliet hem zwijgend en als de journalisten misschien verwacht hadden, dat hun eenige verfrissing zou worden aangeboden, dan werden zij teleurgesteld.

Het „droge kasteel” was net zoo droog als Amerika.

Toen ze de groote eikenhouten kasteeldeur

overal op het terrein zijn oogen goed den kost gegeven. Hij was iemand met een dik, rond gezicht en zag er, op een afstand van een meter of tien, uit als een schooljongen. Maar dichterbij zag men aan de rimpels om zijn kleine listige oogjes, dat hij zeker de vijftig wel haalde. Hij was de beste reporter van zijn blad en werd er altijd op uitgestuurd, wanneer er een belangrijke zaak aan de orde was, of iets dat kon doen vermoeden dat er een groote zaak uit zou groeien. Hij was het, die gedurende het gesprek met Ambler de verschillende uitroepen had gedaan.

UIT DE
AMSTERDAMSCH E HAVEN

Een kijkje op de Oranjesluizen, waar het zomers, in het zeil-seizoen, zoo gezellig druk kan wezen met vroolijk bevlagde bootjes, bemand met de zeilers en hun gebruide, in kleurige truien gekleede dames.

Hij voelde sterken aandrang er toe, om ook nu niet te zwijgen, maar hij hield zich in en had later reden om blij te zijn, dat hij niet de vijandschap van hun gids had opgewekt.

Gladdice beaamde dus, met de anderen, dat Thyne gelijk had, hoewel hij op den terugweg met verhoogde belangstelling zijn oogen liet gaan over het terrein. Vooral de buitengewoon groote reeks stallen, genoeg om een heele troep cavallerie in te huisvesten, en de bijbehorende koetshuizen trokken zijn aandacht. In een moderner, nieuw gedeelte, een garage, stonden, naar hij door de openstaande deur zag, verschillende elegante auto's. De groote binnenplaats was blijkbaar geheel verlaten en ook werd er geen gestamp van hoeven gehoord, dat op de aanwezigheid van paarden zou wijzen.

Op het tournooiveld er voor was al evenmin eenig menschelijk leven waar te nemen. Op het grasveld stonden verstrooid een twaalfstal hangars, in elk waarvan een vliegtuig van het nieuwste type stond, maar van de mannen, die de machines zouden moeten besturen, was niets te zien. Steven Gladdice keek naar den gevel van het kasteel, die geflankeerd was door

uitstapten, voegde de heer Leo Thyne zich bij hen. Hij zei gezonden te zijn door Ambler, die het zeer betreuren zou, als de heeren van de Pers misschien den indruk hadden gekregen, dat er iets te verbergen was, waarom hij hem, Thyne, had gezonden om hun de plek te toonen, vanwaar Dillon naar beneden moest zijn gevallen.

Het aanbod werd dankbaar aanvaard en Thyne leidde het gezelschap om het kasteel heen, naar de daarachter gelegen tuinen op den V-vormigen top van de hoogte, waarvan de wanden loodrecht naar beneden vielen.

Er was daarom ook een afrastering aan den rand van den afgrond geplaatst, maar deze was al oud en vervallen, zoodat er, een paar meter van den hoek, een stuk uitgevallen was, terwijl door het weer een stuk van den grasrand langs den kant was losgeraakt en naar beneden gevallen.

Thyne was een en al vriendelijkheid. „Dit is natuurlijk uiterst gevaarlijk,” zei hij. „Ik begrijp niet, hoe de eigenaar van het kasteel deze afrastering in zulk een toestand heeft kunnen laten. Wij — ik bedoel mijnheer Ambler — is niet te laken. Ik ben er van overtuigd, dat hij reeds over een paar dagen het hek zou hebben laten herstellen, maar we zijn eerst Dinsdag hier aangekomen.”

Steven Gladdice van de *Exeter Eagle* had

van schietgaten voorziene torens en hij werd er zich van bewust, dat hun vertrek uit wel honderd vensters kon worden gadegeslagen. Er was ruimte genoeg in het oude kasteel voor een heel regiment vliegers.

De ervaren journalist dacht na. Het was algemeen bekend, dat een groot personeel door den huurder was meegebracht en toch, behalve den zwaarlijvigen portier en een uiterst correcten butler, die hem en zijn collega's had binnengelaten, had hij niemand gezien dan de twee heeren en de jonge dame, die hen in de bibliotheek hadden ontvangen.

Eenmaal buiten het terrein van het kasteel ging de heele groep persmannen naar *Het Baken*, om daarde droge ontvangst van den heer Ambler te neutraliseeren. Gladdice wees echter met een handbeweging de uitnodiging van zijn collega's om mee te gaan af en vervolgde zijn weg langs de dorpsstraat. Beneden aangekomen belde hij bij dr. Learoyd aan, gaf zijn kaartje af en even later werd hij binnen

lachend: „Ik begrijp u volkomen, dokter. De gebruiken onder de medici zijn lastige dingen. Maar wij arme kerels, die een reporterboekje en een vulpenhouder als wapen meedragen, zijn door zulken humbug niet gebonden. In ruil voor uw terughoudendheid zal ik u openhartigheid geven. Ik ben zooeven met een aantal collega's op het kasteel geweest en het komt mij voor, dat de dingen daar niet beoordeeld moeten worden naar wat ze, oppervlakkig gezien, schijnen te zijn. Die geheelonthoudings-reclame — houdt u in het oog dat dit maar een vermoeden van mij is — moet dienen om iets anders te verbergen.”

Dokter Learoyd aarzelde met zijn antwoord, maar met jongensachtig vuur riep Tom Baxter onmiddellijk uit:

„Ik ben van dezelfde meening, mijnheer Gladdice. Ik heb dien Ambler gisteren gezien en hij beviel me heelemaal niet — en nog minder die Thyne, die, naar ik weet, den militairen vliegdiens met een rood paspoort heeft verlaten. Wil ik u eens vertellen wat ik er van denk?”

„Heel graag,” antwoordde Steven. „Ik hecht

nomen zijn, ook ten opzichte van het personeel.”

„En is het nu zoo onmogelijk, dat Dillon een van die voorzorgen uit het oog verloren heeft,” antwoordde Tom.

„Wanneer er onwettig drank gemaakt wordt om die van de hand te zetten, dan is het wel een voornaam iets, dat ieder die er mee te maken heeft, uiterlijk de matigheid zelf schijnt. Mike Carden, de dorpsheerbergier, raast en tiert, omdat het heele personeel op het kasteel vastgehouden wordt, precies als soldaten in de kazerne, wanneer er iets niet pluis is. Het is niet onmogelijk, dat gisteren, toen de vliegtuigen op het grondgebied van het kasteel landden, aan Dillon te merken was, dat hij had gedronken en hij daarvoor heeft moeten boeten met een duw die hem naar beneden deed tuimelen.”

Dokter Learoyd, die zwijgend had toegehoord, maakte een beweging van ergernis. De vertegenwoordiger van de Exeter Eagle slaakte een luiden uitroep waarvoor hij aanstonds excuus vroeg.

„Neemt u me niet kwalijk, dokter, maar uw jonge vriend interesseert mij. Mijnheer Baxter ik neem in gedachten mijn hoed voor u af. U hebt mij verteld wat ik zoo graag wou weten en waarvoor ik dan ook hier kwam. Ik ruik als het ware dat er een heele geschiedenis achter dit ongeluk zit — let u goed op het woord *ruik*, dat ik met opzet gebruikte. Maar u hoeft niet bang te zijn, dokter — u zult het woord niet gedrukt zien, tenzij u het wenschelijk acht, het morgen in uw rapport als deskundige te gebruiken. Steven Gladdice is graag op de hoogte, maar hij heeft nog nooit misbruik van iets gemaakt. Goeden dag, heeren, wel bedankt.”

Hij was de kamer en het huis al uit, voor de anderen hem hadden kunnen antwoorden.

„Jou dwaas!” riep de dokter uit, zijn vuist ballend tegen Tom. „Waarom moest je mij blootgeven? Voor een handig journalist was je zoogenaamde veronderstelling doorzichtig genoeg, om hem de waarheid te doen begrijpen. Die Gladdice las het als uit een open boek. Hij weet nu even zeker als wij, dat Dillon naar drank rook.”

Het standje ging bij Tom het eene oor in en het andere uit, als hij het al hoorde. Hij peinsde over iets dat heel wat gewichtiger was.

„Ik kan er me maar niet zoo bij neerleggen, dat er hier in Excombe moorden en allerlei geheimzinnigheden gebeuren. Het zal er van afhangen wat er morgen bij het verhoor aan den dag komt; is het geval dan nog niet opgehelderd, dan zal ik bij Ambler solliciteeren naar de betrekking van den verongelukten Dillon. Er dient toch iemand achter de schermen te kunnen nagaan, wat die oude schurk daar in het kasteel uitvoert.”

VIERDE HOOFDSTUK.

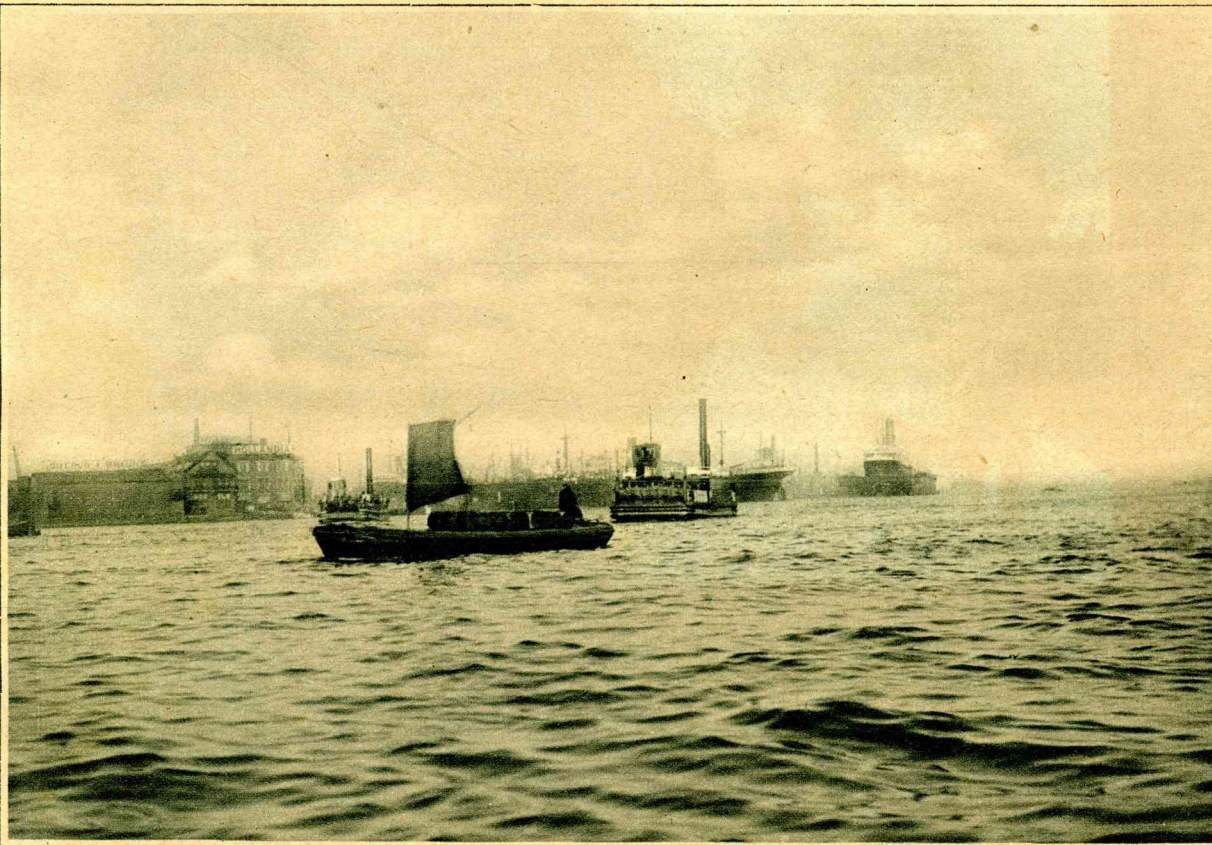
DE BETREKKING VAN DEN DOODE.

Er lekte tijdens het verhoor niets uit, wat eenig meer licht zou kunnen werpen over de omstandigheden waaronder Pat Dillon den dood vond. De vragen, door den coroner gesteld, brachten uit den huurder van het kasteel en zijn voornaamsten satelliet Leo Thyne niets meer, dan wat reeds bekend was.

Andermaal kwam het den alles opmerkenden reporter van de *Eagle* voor, dat Ozias Ambler de gelegenheid aangreep om reclame voor zichzelf te maken en zich te rechtvaardigen. In zijn uitvoerig getuigenis werd heel wat meer gezegd over Ozias Ambler, dan over zijn „goeden jongen vriend” Pat Dillon.

Dokter Learoyd, die rijpelijk over de zaak had nagedacht, zei in zijn getuigenis niets omtrent de dranklucht, die hij in den mond van den overledene had geconstateerd. Tom Baxter was vastbesloten, dienst te nemen in het vlieg-corps van de biljetten-strooiers en de dokter vreesde, den jongeman in een netelige, misschien wel gevaarlijke positie te brengen, wanneer hij Ambler waarschuwde, dat een van zijn volgelingen hadgehandeld in strijd met de geheelonthoudings-idee. (Wdort voortgezet)

UIT DE AMSTERDAMSCH E HAVEN IV

Ook een zeiljacht! Een beladen zolderschuit, welker bestuurder het zich, door een flink windje daartoe in staat gesteld, gemakkelijk gemaakt heeft, door aan een stok op zijn schuit 'n lap zeil te bevestigen.

gelaten in een smaakvollen salon. Een oogenblik daarop kwamen de dokter en Tom Baxter daar bij hem.

„Ik ben zoo vrij geweest, u even te storen, dokter, in de hoop, dat u mij eenige speciale inlichtingen zou kunnen geven omtrent dat ongeluk op het kasteel,” begon de journalist.

„Speciale?” zei dr. Learoyd.

„Er kwam een glimlach op Gladdice's gelaat. „Ik weet uit ondervinding,” zei hij, „dat er vaak van die kleine stukjes nieuws zijn, die het publiek kunnen interesseeren, en die alleen achterhaald worden door hen, die dieper in de zaak trachten door te dringen en zich niet laten afschepen met oppervlakkigheden. En nu dacht ik, dat u, die de lijkschouwing verricht hebt, wel in staat zou kunnen zijn, mij iets meer te vertellen, dan dat de nek van den verongelukte was gebroken.”

„Bent u van plan morgen het onderzoek bij te wonen?”

„Zeker dokter.”

„Dan zult u,” zei Learoyd stijf, „daar hoozen, wat ik over het geval te zeggen heb. Het zou hoogst incorrect zijn, wanneer ik mijn getuigenis reeds te voren zou bekend maken.”

Steven Gladdice keek hem eens aan en zei

veel aan ideeën die komen uit oude hoofden op jonge schouders.”

„Vooruit dan maar,” zei Tom. „Volgens mij is die Dillon het slachtoffer van een moordeenaar. Als het juist is, mijnheer Gladdice, dat die drankbestrijding, zooals u denkt, maar een masker is, dan is het heel goed mogelijk, dat die Dillon, op de een of andere wijze, Ambler's opzet, wat dat dan ook mag zijn, in gevaar gebracht heeft en dus moest verdwijnen.”

„Juist,” zei de reporter zacht. „En hebt u misschien een even scherpzinnig inzicht in den aard van het geheimzinnige gedoe op het kasteel?”

„Daar kan men alleen naar raden,” antwoordde de jongeman gevlend. „Het kan van alles wezen. Bij voorbeeld een geheime distilleerderij. Nu de sterke drank zoo duur is, zou dat een winstgevend zaakje zijn. Het zou volstrekt niet bezwaarlijk zijn, er een in te richten in de ongebruikte stallen achter't kasteel en de drankbestrijdings-propaganda zou een heel handige manier zijn, om de autoriteiten op een dwaalspoor te brengen.”

Steven Gladdice knikte aanmoedigend. „Ik heb ook die stallen een beetje verdacht gevonden,” zei hij, „maar ik begrijp niet hoe Dillon, die dan toch bij Ambler in dienst getreden was, het geheim in gevaar gebracht kan hebben. Bij zulk een gevaarlijke onderneming zullen toch wel alle mogelijke voorzorgen ge-

„SIMGE” (VREUGDE)

EEN CHETTO-VERTELLING DOOR BEN ZODOK

.... Daar stond ze, bij de halte van de tram
.... Lea, z'n dochter.... Vaal van schrik
werd z'n beenige kop. Z'n hart bonsde. Zeven
jaren had-ie 'r niet gezien.... had ie z'n wroe-
tend, pijnend verlangen naar haar met de poove-
re herinnering moeten voeden. Nu zoo op eens,
op eens, was ze ginder voor hem komen staan,
als uit den dood herrezen.... Ja.... als uit
den dood.... Want had-ie niet gezworen, toen
ze na die vinnige ruzie 't huis uittrok, dat ze
voortaan dood voor 'm zou zijn.... voor hem
en z'n vrouw?....

Angstig hield hij zich schuil achter 'n schut-
ting. Zien mocht ze 'm niet. Ze mocht niet we-
ten, dat-ie nog zoóveel om 'r gaf; dat-ie zich
de moeite gaf voor haar te blijven staan, om 'r
vanuit de verte te bezien.... Z'n dochter....
hun eenig kind.... Hoe heeft ze 't kunnen doen?
Traag slopen z'n gedachten aan van wijde
verten....

Om 'n gril, overwoog Izak bitter, om 'n
waaninnige caprice, was ze met 'r verwenschte
stijfkoppigheid „dien” Vrijdagavond haar
ouërs' huis uitgelopen en nooit, nooit was
ze erin teruggekeerd. Heeft ze hen de sjabbes
verstoord en hun heele verdere leven....
Waarvoor?.... Waarvoor?.... Omdat ze 't
zotte verlangen in 'r kop kreeg „an de komedie”
te willen gaan. En dat, as je 'n vader en moeder
hebt bij wie je 't goëd kon hebben, die je 'n
steun kon zijn in hun bestaan.... Ik weet niet
waarom Onze-Lieve-Heer ons zoó heeft willen
treffen.... Kinderen bennen hard.... Niks
mag 'n ouër zeggen tegenwoordig.... In
mijn tijd was dat anders.... Toen ik, 'k her-
inner 't me nog as de dag van vandaag, mijn
vader had gezegd dat ik op de viool wou leeren
spelen, hèt-ie me an m'n verstand gebracht dat
ik een nar was, dat zooiets voor ons soort men-
schen niet was weggelegd. Den volgende dag
mocht ik met 'm mee, liep ik met 't pak op
m'n rug langs de huizen en verkocht „ellemaat
en gemaakt.” Ik was blij en tevreden. Ik be-
greep dat-ie gelijk had.... As ik 't niet begre-
pen had zou ik toch niet geprobeerd hebben
m'n zin door te drijven, omdat ik wist dat
m'n „goëie vader zaliger” wijzer was dan ik en
omdat ik m'n plicht kende....

Bovendien wist ik, dat z'n handen hard wa-
ren.... Mijn vader ranselde, ranselde, as 'r
iets gebeurde dat maar voor zoo'n „pitsie”
niet naar z'n zin was.... Ik kroop voor 'm,
mocht 'm,.... omdat-ie m'n vader was....

De kinderen tegenwoordig?....

Daar stond ze.... bij de halte.... Z'n doch-
ter.... een dame in 't bont.... een vréemde
.... Z'n bloed-eigen kind.... Toch durfde-ie
niet naar haar toegaan.... 'r streelen.... 'r
in z'n armen nemen.... 'r zeggen: kind, ge-
zegend zal je zijn, laat 't uit wezen.... 'r
soebatten, smeeken: kom weer naar huis, al
is 't maar van tijd tot tijd, voor je mbeder. Wij
zijn je ouërs, Lea-lief, en niet de eerste de beste..
God is m'n getuige, dat ik 't graag zou willen
doen.... omdat ze m'n leven is.... omdat
ze ons 'n troost kon zijn in onzen ouën dag....
een lichtpunt in ons troosteloze leven....
Omdat we 'r zouden willen behoeden voor al 't
kwade....

In Izak's oogen welden tranen....

Vaag deinde een warme stroom van stille
vreugde door z'n hart bij 't heimelijk beschou-
wen van z'n kind. Zooals ze daar stond aan de
halte, in 'r kostbaren pels leek ze 'n trotsche
koningin....

Deze dame was zijn dochter.... zijn beroem-
de dochter.... Deze dame, waarvoor alle
mensen als ze voorbij haar waren, 't hoofd
omdraaiden om 'r aan te kijken met 'n vriende-
lijken glimlach, waarvan zij elkaar toefluister-
den dat dit nou de groote actrice Lea Schneider
was. Dat deden ze beslist.... hij had 't opge-
merkt....

Hoe kon-ie 'r naar huis krijgen en z'n kwijnen-
de vrouw, z'n „gebensjde” Rachel zeggen:
hier is je boetvaardige dochter, druk 'r an je
hart en geef 'r 'n zoen....

Hij kon naar 'r toegaan, 'r bij de handen ne-

men en zeggen: Lea-mijn-hart, wees gezegend
.... hier is je vader.... ga mee naar huis....
je moeder verlangt naar je.... Al die zeven ja-
ren is 'r geen dag voorbij gegaan waarop ze niet
gehuild heeft om je.... Om jou.... m'n
lieveling.... Waar rusten je voeten zoo goed
as onder de tafel bij je moeder?.... Waar
ben je zoo veilig as in 't huis bij je moeder?

Waar ken je ieder geluid en ben je er mee
vertrouwd, 't piepen van 'n deur, 't tikken van
'n klok, 't spinnen van 'n kat, 't zingen van 'n
waterketel, as in 't huis van je moeder? Waar
eet je je sjabbessoep as in 't huis van je moe-
der?....

Weet je nog Lea-lief, hoe je, as 't schemerde,
met je hoofd in 'r schoot lag en zij je de sprook-

WALTER GIESECKING

de jonge pianist die in het afgelopen jaar door
de Int. Concert Dir. Ernst Krause in ons land
werd geïntroduceerd en vooral ook als solist met
het Concertgebouw-orkest buitengewoon succes
oogtte, maakt nu andermaal een tournee door ons
land. In de verschillende plaatsen waar hij optrad
genoot hij weer zeer veel bijval voor zijn spel,
dat hem in enkele jaren een wereldvermaardheid
heeft bezorgd.

jes most vertellen van „Mordechai, de rijke
Marskramer op 't ouë kasteel”.... en van
„de vrome Aron, die in de vodden 'n gouë
Mokum Dovid vond, die 'n ieder geluk aan-
bracht”.... en van „de betooverde kelder in
's konings paleis....” Herinner je je, hoe je an
'r lippen hing?.... Wie mocht de kaars vast-
houden en 't wijnglas, bij 't gebed van den uit-
gaanden sjabbes?.... Herinner je je dat
nog?.... Herinner je je dat nog?.... Lea-lief,
an alles in ons lieve huis zit 'n brok van je le-
ven.... Zou je dat allemaal vergeten hebben?
.... Is 't niet 'n zegen dat je vader 'r nog is, om
je erin terug te brengen?.... Ga mee....

Hij zou ook op de tram kunnen springen,
direct ná haar, doen of-ie 'r niet had gezien en
toevallig.... Nee.... dat mocht niet.... 't
Was sjabbes.... De Goëie God zou 't 'm voor
'n zonde anrekenen, als-ie op sjabbes rijden
zou.... Maar wat dán?....

Mòst-ie 'r dan zoó laten gaan.... Zòò....
weg in die tram.... zònder 'n woord.... zon-
der 'n poging....

Geruischloos gleed 'n auto om 'n hoek van

'n straat, bespatte Izak meedoogenloos met
modder, van 't hoofd tot de voeten.

Teugellooze woede kolderde naar z'n bloedroo-
den kop, om 't verraderlijke aansluipen van 't
grijze gevaarte, dat 'm baldadig z'n zoo zuur
verdiende sjabbespak bedierf. Razend krijtte
hij de verdwijnende auto na, dat 't 'n schan-
de was. Zoo'n „frotte” koetsier, die evengoed
om de plassen heen had kunnen rijden, had 't
met moedwil gedaan, om 'm te treiteren, hij
had 't duidelijk gezien.... an z'n geniepige
lachie.... En nou dee-ie 't weer bij deze dame
daar.... Ta.... Ta.... 'r bont is nat van
boven tot onder.... wat heb ik gezegd.... Ze
komt 'r toch ook niet met stelen an.... m'n
kind.... Meteen stond-ie bij 'r.... Hoe 't
gegaan was.... eigenlijk wist-ie 't niet.... Nu
stond-ie bij 'r met 'r zijge handje in de zijnen,
die sidderten van beweging.

„Lea.... Lea.... m'n engel.... m'n
hart.... hoe is 't je al dien tijd gegaan?....

„M'n goed, lief vadersje....” Even slikte
Lea iets door, dat verstikkend kropte in de keel,
voor zij verder praatte....

„Ik zag u staan kijken naar me.... dáár
.... in dien spiegel van dat modemagazijn....
Wat had ik graag naar je toe willen vliegen....
maar ik durfde niet.... Ik wist niet of u me
nog zoudt willen kennen.... Drie trams heb
ik voorbij laten rijden en als u nog 'n half uur
was blijven staan, zou ik er niet aan gedacht
hebben weg te gaan.... Ik was zoo blij dat ik
je zag.... Wat heb ik verlangd naar je, al
die jaren.... naar jou en m'n goëie moedertje
.... Waarom hebben jullie je 'r ook zoo tegen
verzet, dat ik me zou gaan wijden aan 'n vak
dat m'n heele hart veroverd had....” 'n Mo-
ment lichtten haar groote tragedienne-oogen in
een glanzing van extaze.... „Wát had mij van
't tooneel kunnen terughouden.... Niets....
niets.... M'n heele ziel hilde er immers om....
Ik had 't zoo graag in vrede met jullie willen
vinden....”

„Kònden wij er dan genoeg mee nemen
dat jij, as 'n fatsoenlijk kind van brave jiddi-
sche ouërs, je zoo maar zou gaan vergoöien in
een vak dat goed is, voor God mag weten welk
uitvaagsel.... Nog.... nòg hebben we 'r
verdriet om.... je moeder is er compleet dol
van.... vanaf de dag dat je met ons gebroken
hebt....”

„Vindt je 't goed, dat ik met je mee ga,
naar 'r toe?.... Ik wil 'r zoo graag zien....”

„Natuurlijk, kind, natuurlijk, jk had 't
jou misschien niet durven vragen.... maar je
plaatsie an tafel is nog open.... ga mee....”
Blij haakte Lea 'r bepelsden arm in dien van Izak.
Voorzichtig streelde z'n tastende hand haar
bonten arm fluweelig zacht, als 'n poes die hij
koesteren wilde.

Zoo stapte hij arm in arm met z'n „groote”
dochter het smalle straatje in, van het sjabbes-
stille Chetto.... Het Chetto waar zij haar eerste
kinderdroomen had geleefd.... zachtkens dwar-
relde de sneeuw over het buurtje en dekte
de krotten en sloppen rond-omme met 'n blan-
ke wade van vlekkeloos wit.... Uit 'n steegje
rende joelend 'n troepje ravottende Chetto-
schooiertjes naar Oome Izak, die uit wandelen
was met de koningin.

Toen Lea en Izak in het keduke huisje ver-
dwenen waren, posteerden zij zich voor het
scheeve deurtje en ieder die van de inmiddels
te hoop geloopte jodenwijk 't hooren wilde,
vertelden zij: dat beslist de koningin bij Oome
Izak boven was.... Ze hadden 't zèlf gezien.
't Was dezèlfde mevrouw as op de re lame-
plaat stond van VanHoutens cacao in 't kruid-
nierswinkeltje van tante Etty.

Boven lag Lea om den hals van 'r moedertje,
wie tranen van vreugde over de bleeke wan-
gen gleden. Tranen als paarden. Tranen van
Simge.... dat 'r kind.... 'r kind was terug
gekomen.... en dát zoo plotseling.... op 'n
grauwe sjabbes van sneeuw en donkere luch-
ten.... die 'r zoo niets goeds had voorspeld....
Hoeveel zonnige dagen in de lente, in den zo-

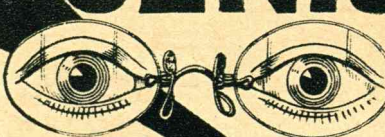
Dronk men vroeger 's avonds na de thee een glas wijn of bier,
thans is het

Victoria-Water

Oberlahnstein

dat, vermengd met Sinaasappel, Citroen, of Limonade-siroop een
verrukkeliijk avond drank geeft.
Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele
Litereschroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

GENIUS

GARANDEERT
AL HARE
AFLEVERINGEN.

DE BEKENDSTE
OPTICIEN
TE
AMSTERDAM

AMSTEL210

(Naast het Postkantoor)

Extra Aanbiedingen:

Goud-doublé So-Easy met Veraxglazen	... f 3.50
" " m. ronde gebogen Veraxglazen	- 5. —
" Glasbril met ronde Veraxglazen	- 6. —
" " m. ronde gebogen Veraxglazen	- 7. —

Alles 1ste kwaliteit monturen, compleet met klap-étuis.

mer... had ze niet zitten wachten... hier voor 't raam... starend onafgebroken naar dien hoek van de straat... omdat ze wist... dat zoo'n gezegende dag door Onze-Lieve-Heer bekrond zou worden met de terugkomst van 'r kind....

Al die jaren had ze voor 'r raampje op den uitkijk gezeten, nu lag Lea in 'r armen an 'r kloppende hart. Ze voelde 't.... Ze voelde 't.... en 't was nu geen ontnuchterende droom....

„Ga nou zitten kind, dan zal je moeder gauw 'n kommetje koffie voor je inschenken, met 'n stukkie koek.... en vertel.... vertel ons wat....”

„Ik weet eigenlijk niet wat ik jullie vertellen moet. Ik ben blij.... blij dat ik jullie terug heb.... Dat is 't eenige wat mij ontbrak om 'n volkomen gelukkig mensch te zijn. Ik heb succes.... heb 'n eerste plaats aan ons theater.... verdien goed m'n brood.... 't publiek draagt me op de handen.... Ik leef in m'n vak, dat ik nog even grenzeloos lief heb, als toen ik er bij jullie 't huis om uit ging.... 't is me niet dadelijk voor den wind gegaan.... Langzamerhand ben ik 'r gekomen.... en weet daardoor te waardeeren dat wat ik nu heb. En hoe gaat 't nou met jullie.... hè?....”

De oude Izak trok 'n bedenkelijk gezicht en pluiste 'n oogenblik aan z'n peper-en-zoute baardje en zei: „Wat zal ik je zeggen Lea.... 't gaat slecht.... Verdient wordt er de laatste jaren geen rooie cent.... en eigenlijk leef ik met je goede moeder van de hak op de tak.... Op de mart is voor geen duit te verkoopen.... De winkeliers concurreeren je dood. Vroeger kon je nog eens een opruiminkje uit hun vingers los krijgen.... Tegenwoordig gaan ze er op zitten.... smijten ze 't zelf in hun uitstalt-kast voor zoo'n koopie, dat geen mensch in de wereld er tegen op kan.... Als-ie 't op de keper beschouwde, wist-ie geen raad en elke dag prakizeerde hij, vandaat de Goeie God de zon liet opgaan totdat-ie weer onderging, wat-ie dan toch voor anders kon aanpakken.... maar waar zijn wij Joden op aangewezen?.... Kunnen we iets anders dan handelen?.... En eigenlijk was 't zoo goed.... 'n mensch moet berusten.... Waarachtig.... Hij vond 'r dan toch nog méér vrede in, dan-ie bijvoorbeeld zou kunnen vinden in die „ellendige mesjoggene comédie.”

„Vadertje, ik heb niet zoo heel veel tijd.... want ik moet vanavond spelen.... Mag ik nu gaan.... ik kom heel gauw bij jullie terug.... Ik weet dat je op Sjabbes geen geld mag aannemen.... ik zal iets voor je neerleggen.... vijftig gulden.... op den schoorsteen.... onder de coupe....”

Voorzichtig tastte zij in 'r schildpadden taschje en tilde 't portefeuilletje tusschen de glimmende dames-wisewasjes uit. Toen legde zij 't bankpapier voor hen neer met 'n groot gevoel van vreugde dat zij iets voor hen mocht doen en den vurigen wensch in haar hart het nog dikwijls te herhalen.

Zij ging weg met 'n klappenden zoen op 'r wangen.... Beneden in 't straatje moest zij zich 'n weg banen tusschen de opdringende, klets-

grage zwetsers van het Chetto, die de koningin wilden zien en in haar „die slechte dochter van Izak Schneider” herkenden, die tooneelspeelster, die vast niet veel bijzonders was, hoe zou ze anders aan zoo'n bontmantel komen?....

Zwart hing de hemel over de stad.

V'er kleurde de lucht in paarlemoeren vegen.... 'n Lantaarn brandde al, hier en daar... Zachtkenen dwarrelde de sneeuw in rechte lijnen, berijpte Lea's bonten mantel met duizend glinsterdiamantjes. Diep zakten haar hooge hakken in 't donzige dek dat over de wijde wereld lag gespreid....

'n Vreemde bleke vogel fladderde om 'r hart, gaf 'r 'n onbestemd gevoel van doezeligen weemoed.

„Lieve God.... ik hou van ze.... ja.... ja.... en ik ben U dankbaar.... dat je ze mij hebt terug gegeven.... Maar waarom.... waarom heeft-ie toch gezegd „ellendige mesjoggene comédie?”

Toen was ze bij 'r huis en stapte binnen. 't Was er behagelijk warm. Even trilde nog in haar na: waarom.... waarom?....

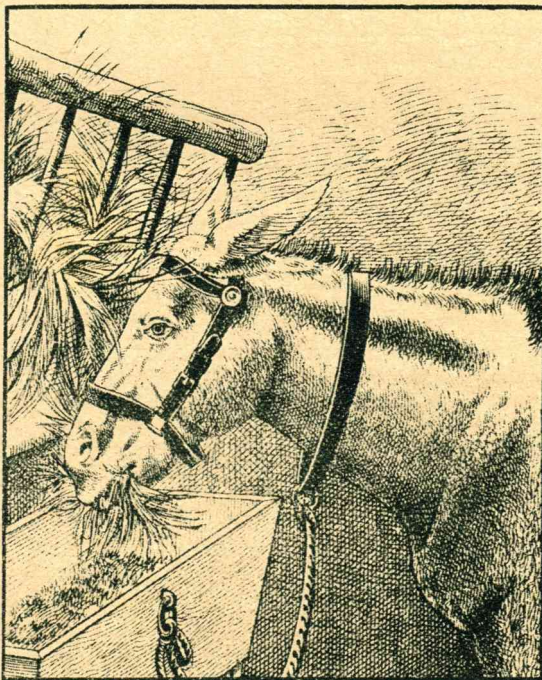
En de milde vreugde van 'r eigen stille huis kwam over haar, over haar, de aan het Chetto ontgroeide.

ONS KINDERHOEKJE

DE OPLOSSING

van onzen laatsten rebus was: OPENEN.

ZOEKPLAATJE.

Waar hoor ik dien vogel tijlpen?

DE VERJAARDAG VAN WIM EN DE FELICITATIE VAN TANTE TOOS

„Dag Wim! dag jongens!” — hij had nog niet gezien, dat tante op visite was — „ik heb me gehaast, om zoo vroeg mogelijk thuis te komen, want Wim viert zijn verjaardag maar eens in 't jaar. Kijk eens van wie die brief is.”

Wim, heel nieuwsgierig, nam den brief aan, terwijl hij riep: „Hebt u tante Toos al gezien, vader?” Maar Greet riep er boven op: „Vader, ze hebben Cathrien gestolen!”

„Wat?” zei vader, „Cathrien gestolen?” „Vader!” schreeuwde Wim, die met al zijn gedachten verdiept was in den brief, „vader hoe kan dat? Tante Toos stuurt me vijf gulden voor m'n verjaardag en schrijft er bij, dat ze niet komen kan, en ze zit naast me?”

De verwarring werd hoe langer hoe grooter. Ieder had wat te zeggen en de een was nog verbaasder dan de ander. Je hoorde allerhande uitroepen, tot er ten laatste 'n oogenblik van stilte aanbrak en 't uit den mond van tante

Toos klonk — maar nu niet met de schrille harde stem van de oude tante, maar heel zenuwachtig en bedeesd met duidelijk de stem van Cathrien: „Vader, ik heb 't maar voor de grap gedaan.”

„Hoe heb ik 't nou! Wel Heeremetijd! Jandosie!” en nog een dozijn uitroepen klonken in de lucht. Niemand wist eigenlijk, hoe hij 't had. Maar dat duurde niet lang.

„Wat Cathrien, ben jij 't,” schreeuwden de jongens zoowat allemaal tegelijk en Wim ging recht voor haar staan. „Ben jij 't?” riep hij nog eens en rukte haar hoed, voile, pruik en bril tegelijkertijd af.

Ja, 't was Cathrien. Ze stond daar bedremmeld en ontdaan. Al de jongens stoven naar haar toe en trokken haar de overige kledingstukken van 't lijf, die tot haar vormomming gediend hadden, tot vader tusschenbeide kwam en Cathrien gebod met hem naar zijn kamer te gaan. Greet moest ook mee.

't Duurde nu niet lang of vader kende de heele toedracht der zaak. Als een rouwmoedige zondares bekende Cathrien hem alles. Greet kreeg een standje, omdat zij zich er toe geleend had, haar zuster te helpen en vader zond haar terug naar de kamer, waar de jongens 't geval druk bepraatten en bekennen moesten, dat Cathrien hen leelijk beet had genomen. Cathrien kwam er echter niet gemakkelijk af. Vader vond 't in 't geheel niet mooi, wat ze gedaan had. Wat zou tante wel zeggen, als ze hoorde wat er gebeurd was? „Je traantjes kan je gerust sparen,” zei vader, „beloof me maar, in 't vervolg verstandiger te zijn. En ga nu gauw je haren wat in orde brengen, anders kan je nog niet eens bij de jongens terugkomen.”

Dat haren in orde brengen duurde lang. Toen Cathrien de kamer binnentrad, waren de vrienden van Wim en Toon al vertrokken. Cathrien was verlegen, toen ze Wim zag; maar ze liep recht naar hem toe en zei: „'t Spijt me Wim, dat ik je verjaardag bedorven heb.”

„Zoo, spijt je dat,” gaf Wim kregel ten antwoord, „ik wou, dat je 't maar niet gedaan hadt.”

„Kom Wim,” onderbrak vader, „laten we nu alles vergeten en vergeven. Jij en Toon mogen niet zoo stug en onvriendelijk zijn tegen de meisjes. Jullie bent niet meer dan zij. Als broers en zusters kan je best in vriendschap goed en hartelijk met elkaar omgaan. Wat zeg jij d'r van, Toon?”

„'t Is waar, vader,” zei Toon, „maar die grap had Cathrien wel kunnen bewaren voor een anderen keer. Waarom moest dat nu juist op Wim z'n verjaardag gebeuren?”

„Omdat we met Carnaval niet mee mogen spelen,” gaf Greet heel snedig ten antwoord.

„Is dat werkelijk zoo?” vroeg vader.

„Maar hoe weet je dat,” riep Wim, „wie heeft je dat verteld?”

„Wel,” zei Cathrien, die weer een beetje op dreef begon te komen, „je hoort wel, dat we alles weten.”

„Zoo!” merkte Toon op, „dan zal ik je eens iets vertellen, wat je stellig niet weet. Arie Wijsman heeft gezegd, voordat hij hier wegging, dat jij maar in zijn plaats de rol van suikertante moet vervullen, want jij hebt vandaag getoond, dat je beter kan spelen, dan wij allemaal.”

„Hoera!” riep Greet, „zoo mag ik 't hooren.”

„Zie je wel,” zei vader, „dat is verstandig van de jongens. Laten we nu den vrede maar weer teekenen en dan eens zien, waar moeder vanavond op trakteert.”

Cathrien speelde met Carnaval voor suikertante. Ik behoef jullie niet te vertellen, dat ze veel succes had en dat er, ook door de jongens, hartelijk gelachen werd.

J. R.

DE VROUW EN HAAR RIJK

De vrouwen en de verkeersstaking in Londen. Hoe de naaistertjes uit de Londensche voorsteden op geïmproviseerde verkeersmiddelen klauterden om naar de City vervoerd te worden.

WIT HAAR.

De tijd is voorbij, dat het eerste witte haar den naderenden ouderdom verkondigde en dat de gewaarschuwde zich haastte door allerlei kunstmiddelen het feit te verbergen. De vrouwen zijn er van overtuigd geraakt, dat wit — echt wit haar — zeer mooi staat en zelfs jonge frissche gezichten flatteert. Leelijk is grijs haar alleen in de overgangperiode, wanneer het alle tinten tusschen peper en zout aanneemt. Dat men het proces dan aan onbescheiden ogen onttrekt is vergeeflijk, mits men er voor waakt, geen middelen aan te wenden, schadelijk voor de gezondheid. Is men eindelijk heelemaal wit,

gestoken. Vele dames gebruiken mineraal of spuitwater om het te wasschen, daar dit prikkelend werkt, anderen doen een tikje blauwsel door het waschwater. 's Morgens borstelt men de haren flink uit tot zij zacht en glanzend zijn geworden, en maakt ze dan op, in aanmerking nemend, dat wit haar niet alle mode-kapsels kan meemaken. Het beste en jeugdigste staat de hoog opstaande marquise coiffure; oude dames, die werkelijk oud willen zijn, kleeden het beste gegolfde witte bandeaux. Bij het frieseeren moet men er op letten, het haar vóór het gebruik van tang of krulpennen eerst in te wrijven met een licht poeder zonder vet, daar het anders licht verbrandt of breekt. Is het al te bros en droog, dan kan men het, vóór het naar bed gaan, met wat cold cream invetten.

Een bewijs, dat wie mooi wil zijn, zich moeite moet geven. Die het mooie, witte haar bewonderen, zullen er de draagster dankbaar voor zijn.

OM AAN ONZE MANNEN TER OVERDENKING TE GEVEN.

In de „Daily Mail” vinden wij onder het opschrift „My wife says” de volgende niet onaardige opsomming van de verwijten eener huisvrouw aan haar echtgenoot-veel-rooker:

Mijn vrouw zegt, dat ik te veel rook.

Dat de dienstbode iederen morgen vijftien cigaretteneindjes achter de kachel op mijn studeerkamer vandaan haalt, niet eens inbegrepen de eindjes die achter het gascomfoor liggen.

Dat het niet netjes is om je eindjes achter het gascomfoor te gooien en dat ze er zelfs een onder de badkuip gevonden heeft. Dit is een onfatsoenlijke gewoonte, en ze hoopt dat ik het niet meer zal doen.

Dat ik op het schoorsteenkleed een brandende sigaret liet liggen, welke er een groot gat in brandde.

Dat, wanneer ik niet voorzichtig ben, wij op een goeien nacht allemaal levend zullen verbranden.

Dat een groote garage in de Midlands een maand geleden afbrandde, omdat een chauffeur zijn brandende lucifer in een benzine-

bus deed verdwijnen.

Dat het heele huis vol ligt met afgebrande lucifers.

Dat, hoewel zij drie broers heeft, en voor haar huwelijk met mij, al tweemaal verloofd is geweest, zij niet wist, dat een man zooveel kon rooken als ik doe.

Dat, als ik mijn best maar deed, ik mijn rooken wel tot 15, ja zelfs tot 10 cigarettten kon verminderen.

Dat ik mij een massa geld zou besparen en dit bovendien beter voor mij zou zijn.

Dat het nutteloos is om een man er van te overtuigen, dat hij veel te veel rookt, en ik dat pas zal bekennen, als het te laat is.

Dat iedere dokter me zal vertellen, wat een vreeselijk vergif nicotine is, en dat er niets onsmakelijkers bestaat dan een man met bruin-gerookte vingers.

Dat ik daarvoor een puimsteen moet gebruiken.

Dat, als zij zooveel geld uitgaf voor bonbons als ik voor cigarettten, ik dadelijk daarover een opmerking zou maken.

Dat ik niet fair handel.

En dat zij niet vit.

DIVERSEN.

Gebakken lever. Snijd 1 rundlever in niet te dikke plakken, snijd er de bloedvaten en vellen uit, wasch ze en wrijf ze in met wat peper en zout. Wentel ze door wat tarwemeel en bak ze in heete boter of reuzel bruin, stoof ze in de afgemaakte jus, tot ze gaar is (pl.m. 20 à 30 minuten.)

Desverkiezende kan men in het vet wat bloem en gesnipperde ui bruin fruiten, hierbij voegen en in het dus ontstane sausje de lever gaar stoven.

Zwart geworden zilver wordt met geest van salmiak eveneens met gestampt krijt gepoetst.

Hardgeworden gummiringen worden zacht in ammoniakwater (1 deel ammoniak en 2 deelen water).

DAMES!

U WENSCHT een geregelde goede en nette behandeling Uwer wasch? Wij kunnen op een voor U voordelige wijze daarvoor zorgen.

UNIFORM TARIEF voor gewone huishoudwaschen.

1e. Helder gewasschen gesteven en het platte goed prachtig gemangeld.

Groot en klein dooreen 6 ct. p. st.

Zak- en vingerdoeken 2 „ „ „

2e. De wasch geheel aan kant,

dus ook gestreken en gevouwen.

Groot en klein dooreen 9 ct. p. st.

Zak- en vingerdoeken 3 „ „ „

Dagelijksch afhalen en bezorgen door de geheele stad, met 8 dagen retour.

Wasch- en Strijkinrichting DE VREDE

Kerkstraat 179 - Amsterdam - Telef. 33532

dan kost het veel zorg en moeite het haar vol en glanzend te houden. Dun wit haar, waarbij altijd de huid doorschijnt, maakt de draagster oud vóór haar tijd. Wit haar is droger dan blond of donker, het breekt licht, wordt dun en stoppelig, geel of bruinachtig. Ook de hoofdhuid moet altijd vlekkeloos schoon worden gehouden. Het beste is, hoofd en haar elken avond met een zacht sponsje in te zeepen, met koud water het zeepschuim er uit te spoelen en met een zachten handdoek droog te wrijven, dan een kwartier los te laten hangen. Vóór het slapen wordt de massa boven op het hoofd vast-

ONTTROOND.

Een mooie foto van de Grieksche Koningin, die met haar echtgenoot in ballingschap verkeert.

GRIJZE HAREN

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.)

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

UIT DEN OMTREK

HAARLEM. Nu binnenkort iedere Amsterdammer weer naar Haarlem trekt om er de schitterende pracht der bollenvelden te gaan bewonderen, lijkt het ons niet onaardig ook eens een paar kiekjes uit die stad te geven — zomerkiekjes, want als de Amsterdammer in Haarlem komt is het zomer, omdat hij er dan kan genieten van de heerlijke natuur, waarmee hij zelf maar zoo schaarsch bedeed is. Links: Het hofje van Loo in de Barvoetestraat; rechts: het standbeeld van Frans Hals in het Florapark.

UITSLAG PRIJSVRAAG XVIII

Op deze Limerick-prijsvraag zijn weer tal van goede oplossingen ingekomen. Wij herhalen hier de opgave:

Een jong meisje zat eens in de tram,
Toen daar ook een jongmensch binnenkwam.
Hij viel — juist op haar schoot,
Werd van schaamte vuurrood....

De eerste prijs: een fraaie lederen damestasch werd toegekend aan J. Veldheer, Pieter Lastmankade 93, A'dam, voor:

Zit u zacht? vroeg een dikke madam.

De twee vergulde Gillette scheerapparaten werden gewonnen door: A. Zegers, Linnaeusstraat 1, Amsterdam voor:

Vroeg pardon, keek hem aan, vatte vlam.
en M. Bomert, Pieter Aertsstraat 49, Amsterdam voor:

'n Leuke kiek voor „De Stad Amsterdam”.

Een fraai klokje wordt eigendom van R. Nolthuis, Ferd. Bolstraat 44, huis, A'dam, voor:
Maar geen mensch die er nota van nam.

Een heeren-portemonnaie werd toegekend aan H. A. C. Pommée, Colensostraat 2 hs. Amsterdam, voor:

Want ... verkreukt lag „De Stad Amsterdam”

De vijf kistjes Spatram sigaren vielen ten deel aan: A. M. Swart, Keizersgracht 579, voor:
Dit komt meer voor in ons Amsterdam.

C. Polak, Korte Koningstraat 33, A'dam voor:

„Hang u op aan de lus”, riep ze gram.

C. F. v. d. Bobgaard, Haschockstraat 99, Amsterdam, voor:

En vroeg haar, of ze 't hem kwalijk nam.

A. de Haan, Ravenstraat 9 hs. A'dam voor:

En voortaan wacht hij haar op den Dam.

en J. D. de Boer p.a. G. J. Buys, Kraaipanstraat 511, Amsterdam, voor:

Zij werd kwaad, toen hij zei: „nare tram”.

Een bus Amstel-Cacao van 1 K.G. werd gewonnen door: Christine Kater, Burgerstraat 170 I, Amsterdam, voor:

Want hij kreukte haar „Stad Amsterdam”.

J. W. Menting, Kl. Kattenburgerstraat 3, Amsterdam, voor:

En werd toen, na een jaartje, haar man.

Mevr. v. Cleef, Marnixkade 14 I A'dam voor:

Want hij scheurde haar „Stad Amsterdam”.

en Mej. T. Hendricks, Zocherstraat 39, Amsterdam voor:

En haar snoetje was een vuur en vlam.

Een bus Amstelcacao van een 1/2 pond verwierven: P. Kramer Jr., Orchideestraat 8, Amsterdam Noord, voor:

Maar het scheen, dat zij 't niet zoo nauw nam.

en mej. N. Stad, Jac. v. Campenstraat 74 hs., Amsterdam, voor:

„Zit je goed?” vroeg zij zacht als een lam.

Een pak Five o'clock tea werd toegekend aan Jos. F. Stenssy, Laurierstraat 132, Amsterdam voor:

Samen reden zij zoo naar Schiedam.

Joh. Sweers, Spiegelstraat 27, A'dam voor:

Maar zij lispt: „Och mijnheer, spreek met mam”.

J. Runnenburg, Javaplein 28 II, A'dam voor:

Toen zijn mond op haar wang terecht kwam.

L. Jünger, Govert Flinckstraat 359, A'dam, voor:

Want hij zag tot zijn schrik z'n ex-klam.

en mej. G. Lunaate, 2e v. Swinderstraat 58, Amsterdam, voor:

Maar dacht toch, ga zoo voort tot den Dam.

Voorts wordt nog aan tien andere goede oplossers een kunstplaat toegezonden.

Wij moeten even een vergissing herstellen, die ingeslopen is in den uitslag der vorige prijs-

vraag. Daar is de naam van een der winners van een Gillette-scheerapparaat weggefallen. Die winner was: L. Frank, Transvaalkade 107 I, Amsterdam, wien zijn prijs alsnog zal worden toegezonden.

PRIJSVRAAG XX

Onze Limerick-prijsvragen blijken meer en meer in den smaak te vallen en we geven er dus nog maar eens een. Nog altijd waren er onder de oplossers van de laatste prijsvraag (de XVIII de en niet, zooals ze abusievelijk genummerd was de XVII de) die het met de versmaat zoo nauw niet namen, maar toch al veel minder dan dat de eerste maal het geval was. We wijzen er daarom nog eens extra op, dat niet alleen het rijmwoord maar ook de maat goed moet zijn en de klemtoon op de juiste lettergrepen moet vallen. In de hieronder volgende nieuwe opgave dus op den 2den, den 5den en den 8sten lettergreep.

Hier volgt de onvolttooide Limerick:

Een aardig jong meisje uit Laren
Was flink voor haar uitzet aan 't sparen
Ze had bijna genoeg
Toen — 't Was heusch niet te vroeg —

Op de stippellijn moet dus weer de ontbrekende regel door onze lezers worden ingevuld, om het versje compleet te maken, bijvoorbeeld:

Haar aanstaande man haar liet varen.

Oplossingen, uitsluitend geschreven op een briefkaart en geadresseerd aan den Prijsvraag-Redacteur van De Stad Amsterdam, Heeren-gracht 131 Amsterdam worden ingewacht, uiterlijk op 13 April a. s.

Voor goede oplossingen loven wij de volgende prijzen uit.

1 fraaie lederen portefeuille,
1 zwaar verguld Gillette scheerapparaat, 1 klokje, 1 fruitmandje,
3 kistjes Spatramsigaren van 25 stuks, 3 bussen Amstelcacao van 1 K.G., 3 bussen Amstelcacao van 1/2 pond, 3 pakken Five o'clock thea, 10 kunstplaten.

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA**

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361

Café „OOSTERBAAN“
MARNIXSTR. 166
TELEF. 46087
AMSTERDAM

SPECIAAL AMSTELBIEREN
VERGUNNING
KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'sNACHTS.

DROEVIG GENOEG.

Verkooper: „Wenscht u een mes met of zonder kurkentrekker, meneer?“
Kooper: „Helaas zonder, juffrouw.“

NOG EENS.

„Laat het maar aan mij over. Het is gemakkelijk genoeg. Voor je het vermoedt ben ik er mee klaar.“
Iedereen kent den man die zoo spreekt, wanneer er een of andere kleinigheid in het huishouden te doen is.

Jansen was een van die menschen en toen er eens een steen door een der vensterruiten gevallen was, zei hij, dat het verkwistend zou wezen, daar een glazenmaker voor te laten roepen: hij zou het zelf wel doen.

Hij nam de maat en ging een ruit koopen.
„Dooieenvoudig,” zei de winkelier, „u haalt er de oude stukken uit, krabt de randen goed schoon, zet er de nieuwe ruit in en zet die vast met stopverf, en klaar is Kees.“

Een uur later kwam Jansen weer in den winkel. De winkelier groette hem vriendelijk en voor Jansen nog een woord gezegd had, vroeg hij:
„Dezelfde grootte zeker, niet mijnheer?“

DE LAATSTE VRAAG.

„Vader,” zei kleine Willie, „mag ik u nog één vraag doen, voor ik naar bed ga?“

„Goed,” zei de vader, die moe was van al het gevraag van zijn jongen, „maar die eene vraag en dan ook niet meer.“

„Ja vader; ik wou graag weten of ik mijn eigen oom zou zijn, als ik uw broer was.“

STRUISVOGEL-POLITIEK.

Hij: „Ik ben leelijk geschrokken vanmorgen, toen ik m'n kasboek nazag. Onze auto heeft ons verleden jaar maar even twee duizend gulden gekost.“

Zij: „Heb ik je niet gewaarschuwd, dat 't beter wezen zou, om niet alles zoo precies op te schrijven?“

GEWEND.

Grootvader (in den dierentuin): „Jantje, nu moet je niet schrikken, als de leeuw hard begint te brullen: 't is tijd dat hij gevoerd moet worden.“

Jantje: „O, daar ben ik niet bang voor, pa maakt ook altijd zoo'n leven als hij thuis komt en het eten is nog niet klaar.“

DE OORZAAK.

„Hoe ben je hier gekomen? Door den drank?“ informeerde de welwillende bezoeker bij den gevangene.

„Nee meneer, door de schoonmaak.“

„Door de schoonmaak? Hoe kan dat?“

„Wel, de mevrouw van 't huis had de karpetten en de loopers laten opnemen, omdat ze aan 't schoonmaken was, en daardoor hoorden ze mij.“

DE REDEN.

De onverwachte gast weigerde te eten van de haché, die werd opgediend, ook toen zijn gastheer er op aandrong.

„Ik eet thuis ook nooit haché.“

„Waarom niet?“

„Thuis niet, omdat ik weet wat er in zit en ergens anders niet, omdat ik niet weet wat er in zit.“

DE VRIENDIN.

„Hij zei tegen me, dat ik zoo mooi was en tegelijk zoo interessant.“

„Nou zeg, met 'n huichelaar zou ik niets te doen willen hebben.“

GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en absoluut onschadelijk. Proeffaçon 75 cts. of 85 cts. postw. of remb. Wederverkopers korting.
Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:

B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

OP DE HOOGTE.

Een schoolinspecteur vroeg eens in de klasse, wie „Hamlet“ geschreven had. En toen hij geen antwoord kreeg en zijn blik toevallig rusten bleef op een kleinen jongen, die er nog al ondeugend uitzag, stak die plotseling zijn vinger op en verklaarde:

„Ik heb 't heusch niet gedaan, meneer!“

De schoolinspecteur had zoo'n plezier in de grap, dat hij ze den daaropvolgenden avond aan een diner vertelde. Er werd braaf gelachen en toen klonk de stem van een kostbaar uitgedoste dame vroolijk:

„En u kan er van op aan, dat die kleine deugniet het toch gedaan had!“

TE LAAT.

Hendriks had nauwelijks zijn jas uitgetrokken, of zijn schoonmoeder greep hem bij den arm.

„O, Herman,” riep ze uit, „die groote klok in de hall is omgevallen, precies op de plek, waar ik nog geen minuut te voren stond.“

Hendriks scheen niet erg opgewonden door het nieuws en mompelde alleen maar:

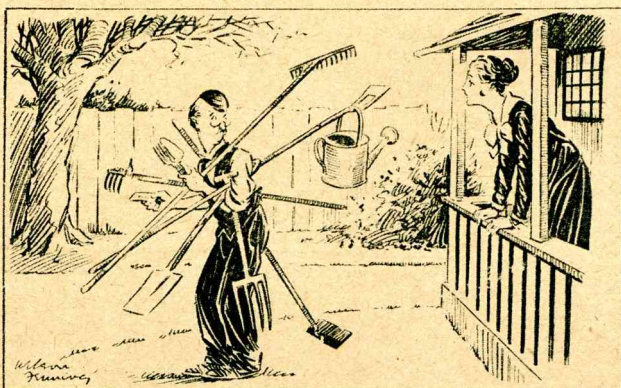
„Ik heb altijd wel gezegd, dat die klok wat langzaam was.“

„MERCURIUS“ KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Uw adres voor Kantoorboeken.

Singel 383 bij het Spui

Telef. 47400, Amsterdam

De amateur-tuinier: „Lieve, ik ga even dat pakje papaver-rood in den grond doen.“ (London Opinion).

ROOKT
Spa tram

HIJ HOEFDE ZE ALLEEN MAAR TE DRAGEN

„Word je niet moe van al die kranten, ventje?“ vroeg de vriendelijke, oude dame aan het jongetje, dat met een pak kranten liep

„Welnee, ik lees ze omers niet?“

LEEP!

Een man kwam in een winkel en wilde één spoor koopen, om aan zijn hak te bevestigen bij 't paardrijden.

De winkelier wilde natuurlijk een paar sporen leveren, zooals dat gebruik is, en praatte hoog en laag om den man aan 't verstand te brengen, dat één spoor nonsens was, en dat men er altijd aan iederen hak één heeft.

„Ach wat,” zeide de man, „klinklare onzin! Als ik de eene helft van 't paard er mee kan laten loopen, dan is 't genoeg, want dan draaft de andere helft ook wel mee!“

HIJ ZORGDE VOOR ZIJN ZAAKJE.

„Een heel aardig plaatsje,” zei de reiziger tot een herbergier in een klein dorpje in Noord-Frankrijk, „maar waarom worden de straten hier met zulke puntige keien geplaveid?“

„Ja,” antwoordde de herbergier, „dat zou u niet gevraagd hebben, als u geweten had, dat onze maire schoenmaker is.“

VADER'S METHODE.

Een boer bezat een groot aantal paarden en was bekend om de goede wijze waarop hij de dieren wist te behandelen.

Op zekeren dag vroeg een andere boer aan het zoonkje van den paarden-eigenaar:

„Wat doet je vader toch met zijn paarden, als ze ziek zijn?“

„Bedoelt u als ze licht ziek zijn, of als ze ernstig zijn?“

„Ernstig natuurlijk,” antwoordde de boer.

„Ja ziet u, als ze licht ziek zijn, dan geeft hij ze een drankje, maar zijn ze ernstig ziek, dan verkoopt hij ze.“

IN HET MIDDEN.

Gedurende zijn verblijf in eene Silezische stad bezocht Frederik de Grootte een nieuw opgericht krankzinnigengesticht. Bij het rondleiden door de verschillende ge-

bouwen besteed men ook eene

smalle trap, die

naar een tot

wandelplaats

bestemd terras

leidde: de direc-

teur ging voor,

de Koning volg-

de en diens ad-

judant sloot den

stoet. „Zeg toch

eens,” vroeg de

Koning plotseling, terwijl hij zich tot den

directeur wendde, „hoe krijgt u de krank-

zinnigen deze smalle trap op?“ „Dat zal ik

U. M. verklaren, een leider gaat vooraan,

een achteraan en de patiënt in het midden.“

„Zoo? Nu, dan zullen wij bij het naar

beneden gaan van plaatsen verwisselen,” zeide

Frederik lachend, tot groote verlegenheid

van den directeur.

BETER BEDOELD DAN GEZEGD.

Nadat de onoverwinnelijke vloot van Philips II, door de wapenen van Nederlanders en Engelschen, meer nog door den stormwind, gelijk de gedenkpenning zegt, vernield was, deed Koningin Elizabeth een zegetocht door haar land. Te Coventry wilde de Burgemeester eene lofrede houden. De man eindigde aldus: „Ja, toen Philips van Spanje Uwe Majesteit aanviel, pakte hij het verkeerde varken bij 't oor.“ Koningin Elizabeth was tamelijk ijdel. Toch was zij zoo wijs, ditmaal op de goede bedoeling te letten, en de vreemde groetenis in dank te aanvaarden.

DE NAMEN DER PLANETEN.

Een beroemde astronoom had het over een bezoek, door een aantal jonge vrouwen aan zijn observatorium gebracht.

„Ik had mijn best gedaan,” zei hij, „om de talloze vragen die mijn bezoekers stelden, zoo goed mogelijk te beantwoorden. Ik geloof, dat ik zelfs de nietigste kleinigheden niet had overgeslagen en feliciteerde mezelf al, dat ik iedereen zoo tevreden had weten te stellen, toen plotseling een der jongere leden van het gezelschap vroeg:

„Maar professor, het is toch, zooals u zegt, nog nooit bewezen kunnen worden, dat de planeten bewoond zijn — hoe zijn de astronomen dan achter hun namen gekomen?“

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM“

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

